

vilde vel altsaa ikke være saa grumme uberettiget, om man nærede nogen Tvivl om, at Folkethinget skulde ville yde Bidrag til et nationalhistorisk Museum. Men jeg maa dog sige, at, hvor berettiget end denne Tanke maatte være, er det ganske ubeskiønt at ville læse det ud af Afstykkerne, som den ærede Ordfører har læst. Der staar virkelig ikke, at der har været Tale om nogenformelt Mistillid eller Tvivl overfor Rigsdagen. At Rigsdagen ikke nævnes og slet ikke omtales, har sin ganske simple og naturlige Forklaring deri, at her kun er Tale om fra den ene Side at give en Gave til Staten og fra den anden Side at modtage en Gave til Staten. Jeg erindrer ikke, at det hidtil har været anset for nødvendigt, at Regjeringen henvendte sig til Repræsentationen eller til Folkethinget eller til Finantsudvalget og bad om Samtykke til at maatte modtage en Staten stenkent Gave. Derfor en eller anden Kunstven vilde falde paa at afsænke f. Ex. nogle Statuer til de Nicher i Slotskirken, som Folkethinget ikke vilde udfylde, maa jeg saa spørge, om det var Noget, hvorom Regjeringen skulde henvende sig til Folkethinget, for at faae dets, jeg tør næsten sige, allerhøieste Tillidelse til at modtage en saadan Gave. Det tror jeg ikke. Det forekommer derfor mig, at hele denne Tale om, at der i denne Sag skulde have været vist Lidsidetsættelse mod Folkethinget eller Mistillid til Folkethinget, beror kun paa meget vilkaarlige og ensidige Fortolkninger af enkelte løsrevne Ord, og at Ordføreren paa ingen Maade har Ret i sin Opfattelse af denne Sag. Der næst maa jeg gjøre opmærksom paa, at, hvorledes det end maatte forholde sig dermed, er det ganske uberettiget, naar Ordføreren drog Siveren af denne Gave med ind under sin Anklage for at have vist Rigsdagen Mistillid. Om han kan der slet ikke være Tale. Den Gæste, der i saa Henseende kan have noget Ansvar, og den Gæste, der kan svare for sig her, er Ministeriet, Regjeringen. Jeg finder det derfor yderst malplaceret, at man har bragt denne Sag i Forbindelse med saadanne Udtalelser som dem, der ere komne fra den ærede Ordfører. Her foreligger en af de ikke ganske sjeldne Leiligheder, hvor der kan svares paa Mistænkeliggjørelser og Anklager af den Art, som nu Ordføreren har gjort sig til Organ for. Lad os gaa til Kapitulum og takke Guderne! Der havde været Grund for Regjeringen, forekommer det mig, til i disse Afstykker, som ere forelagte os, og som ere denne Sags blivende historiske Afstykker, at lade indflyde en varm Tak og Paaskjønnelse til den Mand, som har afsænket en saa betydelig Gave. Regjeringen har ikke gjort det, maaste fordi den finder, at Gjærningen selv er af den Art, at den ikke behøver nogen ydre Tak; men at der for vort Vedkommende, for Rigsdagens Vedkommende, havde været al Grund til at stryge al den smaalige Tale, som nu fylder Ordføreren's Udtalelser i Betænkningen, og ind-

skrænke sig til her at udtale, hvad jeg er vis paa er det danske Folks Følelse i denne Sag, en oprigtig Tak og Paaskjønnelse for den store Gave, det staar klart og tydelig for mig. Der er et Punkt, som synes at kunne medtages paa dette Sted, og som ikke er berørt af nogen foregaende Tale. Jeg antager nemlig, at, idet vi behandle Slotte og særlig Christiansborg Slot, maa det ogsaa være berettiget at omtale dette Punkt. Jeg kan ikke Andet end give den høitærede Indenrigsminister fuldkommen Ret i, at, hvis vi behøvede noget Vidnesbyrd om, hvor meget Slottet her trænger til den Reparation, som er foreslaaet, behøve vi kun at se ud af vore Binduer for at have et slaaende Bevis herfor, og naar jeg i Udvalget har været med til at foreslaa at lade denne Post gaa ud, er det kun efter en af disse Pressioner, som stundom udøves paa et Mindretal, hvor man, for at naae Et, maa opgive et Andet, og det er ikke et Udtryk for, hvad jeg frivillig er gaaet til. Jeg er ikke af de stærke Naturer, som visse Bølgere have vist sig at være under en Forhandling, vi nylig have ført, og som have modstaaet saadanne Pressioner. Der var andre Poster, man kunde faae, naar man vilde give efter paa denne, og jeg var svag nok til at bøje mig. Ved Christiansborg Slot er der imidlertid et Punkt, som jeg synes ikke skulde gaa hen uden Omtale. Der er i en tidligere Samling fremkommet Tanke om at foreslaa væsentlige Forandringer med Rigsdagens Lokaler ved Inddragelse af de Rum, som nu benyttes af Finantskredittens, til Brug for Rigsdagen. Hvad man væsentlig havde at indvende mod den tidligere fremlagte Plan, var dels, at den gav Landstinget Meget og gav Folkethinget saa lidt, at det næsten var mindre end Intet, og jeg tror, at det vil være nødvendigt for denne Tankes Realisation at komme til en ligeligere Skiften mellem de to Thing. Men at det er yderst nødvendigt, at Noget bliver gjort for at staffe Rigsdagen bedre Lokaler, tror jeg, at Alle ere enige om. Vi ere yderst slet behandlede i vor daglige Gjærning heroppe, og jo mere man søler sig fængslet til Arbejdet her, jo mere man optages deraf, desto større er det Tryk, som slyder for enhver Deltager ved de yderst ugunstige Vilkaar, under hvilke Arbejdet føres. Den aandelige Anstrenghed at give sig af med det hyppig veglende Arbejde i Udvalgene besværliggjøres ganske overordentlig derved, at de ydre Vilkaar, under hvilke det skal udføres, ere saa slette: Luften, Temperaturen, den hele Udtyvelse, i hvilken man befinder sig, er saa ufyldestgjørende som vel muligt. Ja, denne Sal er bleven saaledes, at man kan drage Veiret i den efter at have siddet 3—4 Timer og arbejdet, men vi have ikke et eneste Udvalgsøvelse, hvor man kan holde ud at være efter 2—3 Timers Møde, og de øvrige Lokaler, der staa til vor Raadighed, ere saa slette som